

הבנק הגיש תביעה נגד היהלומן

ליאו זיגמן, וחוקר פרסי מטעם היהלומן

הגיש תלונה נגד הבנק כשהוא

מסתמך על איסוף מזהים של ה"לוידיס"

היהלומן נגד הבנק

יהלומן זיגמן עסקים במאות מיליונים

יהלומים נחשבו עדיין עסק בטוח. הבנקים רצו ברווחים. זיגמן טען בתוקף כי זה היה טיב הר עיסקות שנערך עימו. עורך הדין ויירוס סירב להאמין שבצורה כה חלקה וכה פשוטה מבקשים הבנקים להונות את בנקי-ישראל. הוא שיגר את זיגמן למ-כונת-אמת. בהן בעזרת המתמחה שלו, גיורא רובננקו מאות מימסכים, ובסופו של דבר, לדבריו, הוא הגיע למסקנה ש-זיגמן צודק.

נוספים. שני הדברים לא באו בחשבון בתקופת המשבר.

ואו, טוענים זיגמן ופרקליטו, נמצאה השיטה כדי לעקוף את הוראותיו ותמורת רות של בנקי-ישראל. זו היתה שיטת "הנאמנות".

על-פי שיטה זאת, לא הופקדו יהלומים, למעשה, בכספות הבנקים. מעריכים מס' עם הבנק העריכו בצורה "חופשית" חבירי לות של יהלומים, שלכאורה הופקדו ב-בנק כבטוחות לאשראי. אך למעשה, ניתנו היהלומים האלה מיד בחזרה ליהלומנים, בנאמנות. על פי תנאי הנאמנות, היה על היהלומנים להחזיר לבנק את היהלומים או את תמורתם הכספית כתום תקופה קצובה.

הבריטים

לא האמינו

כך הדבר היה יכול להישמע כאחד מאותם התרגילים שנוקטים הפרקליט-טים, על פי הטקטיקה הגורסת שההגנה הטובה ביותר היא ההתקפה. כלומר: ויירוס מטסה להגן על לקוחו באמצעות התקפה חזיתית על הבנקים.

אך בסמוך ליציאתו של זיגמן מישראל, נערכה בניירורק פגישה בין זיגמן מן פרקליטו יעקב ויירוס, המתמחה גיורא רובננקו, ובין ישראל גנות ומשה קר-אוס, שייצגו את בנק המירוצי המאוחד, אחד מבעלי החוב הגדולים של זיגמן. כסימנה של אותה פגישה חתמו נציגיו של בנק המירוצי על מיספך, (ראה גלוי-פה) שבסעיף 11 שלו נאמר במפורש: "הבנק מאשר בזה כי משמעות הפעור לות המכונות נאמנויות של זיגמן היתה אחת מהדרכים למימון עיסקי היהלומים ולא היתה לפעולות אלה של זיגמן שום תוצאות אחרות לפי כל דין שהוא, אלא במישור האזרחי בלבד, המוגבל לחבריות כספיות בלבד."

כלומר: בנק המירוצי אישר כי לפעור לתו של זיגמן לא היו כל משמעות פל-ליות.

מדוע אם כן התעקשו כל הבנקים האחר-רים להגיש נגד היהלומנים, שהתקשו ב-החזר החובות, תלונות פליליות? לא עבר זמן רב, עד שהתבררה הסיי-בה לכך, טוענים זיגמן ופרקליטו. בזה אחר-זה הגישו הבנקים תביעות לחברות-הביטוח של לוידיס, שהבנקים היו מבוססים בהן. למעשה, היו אלה ה-יהלומנים עצמם ששילמו את פרמיית ה-ביטוח. על פי הסדר הביטוח, היו ה-בנקים מבוססים רק מפני אי-פרעון חר-בות שמקורו במעשים פליליים. הם לא היו

מעריכי הבנקים כלל לא רשמו את פירטיהם המדוייקים של היהלומים, שנמ-סרו לכאורה בנאמנות, שכן הנאמנות לא היתה אלא שיטה למתן אשראי, תוך עקיפת בנקי-ישראל והוראותיו. הם לא

יהלומנים — כולן בגין גניבות, לכאר-רה, של יהלומים שניתנו ליהלומנים ב-נאמנות על-ידי הבנקים. הדרך שבה פעלה שיטת הנאמנויות, על פי גירסתם של זיגמן ופרקליטו, ער-ך-הדין יעקב ויירוס, נחשפה לראש-ונה בהעולט הזה (2269).

להונות את

בנק-ישראל

תחילתה של השיטה בתקופה שבה פרחו עיסקי היהלומים, ויצוא היה-לומים היה ענף הייצוא העיקרי של י-ש-ראל. היהלומנים קיבלו אז אשראי מן

אשר הגיע השבוע החוקר המר-טי בני פרלמן אל מטה-המיסטר-הביטוח, וניגש אל מחלקתו של קצין-המי-סטר בנימין זיגל, היתה הדרך מוכרת לו היטב. הבלש גבה-הקומה עבד במשך שנים במחלקתו של זיגל. אך הפעם היה פרלמן בצד שונה של המיתרס. הוא לא נשלח לחקור תלונה, הוא הגיש תלונה.

התלונה הוגשה נגד הבנק-הבינלאומי-הראשון, היא מהווה שלב חדש במאבק המתנהל מה שנתיים בין הבנקים הי-ש-ראליים הפועלים בבורס היהלומים ב-רמת-גן, ובין היהלומנים.

התלונה המפורטת שהגיש פרלמן, מחר-זיקה עשרות רבות של עמודים, במר-כה עומד תוכיר שהוגש החודש לאי-גוד חברות-הביטוח הבריטיות, לוידיס, דובי-רת המיסטר, רבקה וינסטראוב, מאשרת-שהתלונה נבדקה. היא עדיין אינה נח-קרה, טוענת דוברת המטה-הארגני.

אם יתברר שיש ממש בתלונתו של פרלמן — ואם אכן יסיק מכך בנקי-י-ש-ראל את המסקנות — עלולות להיות לדבר-השלכות מרחיקות-לכת על מערכת הב-נקאות בישראל. הדי הסערה הוות על-י-לים להגיע גם ללונדון הרחוקה, ולטלטל את כיסאו של מנכ"ל הבנק הבינלאומי-הראשון, צדיק בינו.

היהלומן, שבני פרלמן עובד בשירותו, הוא ליאו זיגמן, שהיה אחד מחשובי-היהלומנים של "הבורסה הקטנה". זיגמן י-צא מישראל לפני שנתיים, כאשר ה-ת-פרסמו ידיעות שהוא חייב לבנקים ה-י-ש-ראליים 50 מיליון דולר, וגודע לו-כי הבנקים מתכוונים להגיש נגדו תל-נות פליליות. זיגמן, שהוא ניצול שואה, תואר על-ידי מכריו המעטים כאיש תמ-הוני, אך חריף מאוד בענייני עסקים. הוא גילגל מאות מיליוני דולרים בכל רחבי-העולם, השמועות על הסתבכותו גרמו-לתדהמה בבורסת היהלומים ברמת-גן.

למעשה, היתה זו היריה הראשונה ב-מאבק שהתפתח מאז בין הבנקים וה-יהלומנים. תלונות פליליות כמו אלה ש-ה-הוגשו נגד זיגמן, הוגשו נגד עשרות

Mr. Elyahu Marcus, the valuer concerned, made a statement. He said: "I recall that I was requested by the bank to go on the said date (15.12.80) to Mr. Siegman's office on the 10th floor of the Old Disbanc Exchange Building and there to appraise polished diamonds of a value of US \$125,000 and to have him sign deposit and withdrawal forms for the valued diamonds and also the trust receipt relating to the valued diamonds. When I arrived at Mr. Siegman's office he pointed to several packages of diamonds, perhaps nearly 100, which were on his table and he said that I should choose packages the value of which would total in my opinion \$125,000 as

עדותו של המערךרן איהו מרכוס מאה חבילות על השולחן

הפקידו שבתום התקופה הקצובה יוחזרו בדיוק היהלומים שפירטיהם נרשמו, מי שום שלא היו כלל יהלומים מסוימים כאלה, מה שהתרחש בפועל בבורסות ה-יהלומים ובסניפי הבנקים היה, שאותה חבילה של יהלומים הופקדה פעם אחר פעם בבנק אחרי בנק, וניתנה שוב ו-שוב ב"נאמנות", הכל כדי לתת לבנקים עילה להעניק אשראי ליהלומנים. על-פי גירסה זאת, היה כדאי לבני-קיים להעניק ליהלומנים אשראי גדול. הריבית הדורלית היתה בת 14.7%, ה-

הבנקים, תמורת יהלומים שהם הפקידו בכספות הבנקים. על-פי הוראת בנקי-י-ש-ראל, לא היה האשראי על מלוא-ערכם של היהלומים שהופקדו, אלא בשיעור של 80 אחוז מערכם. כאשר תהיל המשבר בעיסקי היהל-וי-ים, החמיר בנקי-ישראל את תקנותיו בקשר לגובה האשראי, וצימצם אותו ב-10%. משמעות הדבר עבור היהלומ-נים היתה, שעליהם היה להחזיר לבנק שביעית מסכום האשראי שהועמד לר-שותם — או להפקיד בכספותיו יהלומים